

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 7998/16
Дана 21.02.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца Акционарског друштва за изградњу “А.А.” из ..., ..., ..., кога заступа пуномоћник Дарко Комненић, адвокат из Београда, ул. Гандијева бр. 134/23, поднетој против туженог Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе града Београда - Сектора за другостепени поступак и управно-правне послове за грађевинску и урбанистичку инспекцију, ради поништаја решења Х-17 број: 356-1485/2015 од 11.04.2016. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења грађевинског инспектора Одељења за инспекцијске послове Управе Градске општине Нови Београд, број: III-356-883/15 од 02.11.2015. године. Наведеним решењем тужиоцу је наређено да одмах обустави радове и у року од једног дана од дана пријема тог решења, о свом трошку уклони бесправно изведене грађевинске радове на делу катастарске парцеле број ... КО Нови Београд, у ул. ..., у ..., на начин и у обиму како је то ближе описано ставом I диспозитива тог решења, с тим да се решење о уклањању објекта, односно његовог дела, односи и на делове објекта који нису описани у решењу о рушењу а настали су након састављања забележбе – записника о извршеном инспекцијском прегледу од 22.10.2015. године и чине једну грађевинску целину, а све под претњом принудног извршења преко привредног друштва односно другог правног лица или предузетника, на терет извршеника, с тим да жалба изјављена против тог решења не одлаже његово извршење.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој Управном суду,

препорученом пошљком преко поште дана 20.05.2016. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост побијаног решења туженог органа због повреда правила поступка, погрешено и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, и јер у побијаном акту није уопште или није правилно примењен закон или други пропис. Истиче да је предметни објекат изграђен 1977. или 1978. године, указујући да је за исти поднет захтев за легализацију, заведен под бројем ХХХИ-13 351.21-21278/10, о чему у списима постоји доказ – уверење, под истим бројем, а које другостепени орган уопште ни не помиње у свом решењу, оглушавајући се о чињеницу да је објекат саграђен и довршен 1977. године, дакле, пуних 40 година раније, те се с тим у вези, позива на одредбу члана 33. Закона о легализацији. Такође, наводи и да је одлучна чињеница за утврђивање чињеничног стања изостала, а ради се о томе да је тужилац у листу непокретности број 3701 од 16.11.2015. године уписан као власник спорног објекта са уделом 1/1 на основу Закона о посебним условима за упис права својине на објектим изграђеним без грађевинске дозволе. Сматра да записник са лица места, изјава заступника тужиоца, као и приложена документација није ни констатована, нити је оцењена од стране првостепеног као ни другостепеног органа, при чему тужени орган за ове доказе не даје ниједан разлог нити било какво образложење, нити доказе подводи ни под један материјало правни пропис којим би се руководио приликом доношења решења, па је, према мишљењу тужиоца, неспорно да је у већем делу решења, не само неправилно примењен закон, већ да уопште није ни примењен. Наводи и да тужени у диспозитиву свог решења није означио разлог због којег је његова жалба одбијена, те да је био дужан да, уколико одбија неку жалбу, да наведе разлог одбијања, односно, да ли исту одбија као неосновану, неблаговремену или неки други разлог, због чега сматра да диспозитив оспореног решења не садржи све елементе које би свако решење морало да садржи у смислу одредаба Закона о општем управном поступку. Даље наводи да се погрешна примена материјалног права огледа у чињеници да не постоји законски основ за доношење предметног решење до окончања поступка легализације, у смислу члана 33. Закона о легализацији, јер се услови за рушење објекта стичу тек по правноснажно окончаном поступку којим се захтев за легализацију одбија или одбацује. С обзиром да је тужилац уписан као власник спорног објекта са уделом 1/1 на основу Закона о посебним условима за упис права својине на објектим изграђеним без грађевинске дозволе, посебно истиче да је одредбом члана 11. тог закона било предвиђено да се решење о рушењу неће извршавати уколико је право својине уписано у складу са овим законом, а да ће поступак инспекцијског надзора бити обустављен. Стога сматра да је тужени био у обавези да обустави извршење у смислу наведених одредби Закона о легализацији, као и у смислу одредби Закона о озакоњењу објеката. Предлаже да се тужба уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање, а тужени орган обавезе да тужиоцу накнади трошкове поступка по АТ и ТТ колико исти буду износили на дан пресуђења.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, утврђено да је овлашћени инспектор Одељења за инспекцијске послове Управе градске општине Нови Београд, по службеној дужности, покренуо управни поступак против тужиоца, због извођења радова без грађевинске надлежног органа, о чему је сачинио забележбу - записник на лицу места дана 22.10.2015. године, којом приликом је утврдио да је тужилац извео бесправне грађевинске радове, а на начин и у обиму који је ближе описан записником и диспозитивом првостепеног решења. Увиђају је присуствовала директор тужиоца Јеличић Славица, која је потписала записник без примедби, уз изјаву да је сагласна са налазом да је објекат изграђен 1977/78 године, да је уредно предат захтев за легализацију, као и да је по основу захтева за упис у катастар извршена и контрола легализације објекта, што ће касније доставити, те да је објекат изграђен без одобрења – грађевинске дозволе. Имајући у виду да је тужилац извео бесправне радове, за које није претходно прибавио грађевинску дозволу надлежног органа, грађевински инспектор првостепеног органа донео је решење број: III-356-883/15 од 02.11.2015. године, овде првостепено решење, којим је наложио тужиоцу да одмах обустави радове и у року од једног дана од дана пријема тог решења о свом трошку уклони бесправно изведене грађевинске радове који су децидно наведени у диспозитиву првостепеног решења, с позивом на одредбе члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09...132/14). Даље је утврђено да је, у поступку по жалби поднетој на наведено решење грађевинског инспектора, тужени орган оценио да је правилно поступио првостепени орган, када је применом прописа на које се позвао у ожалбеном решењу, донео нападнуту одлуку, за коју је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и тај орган, из којих разлога је, сходно одредбама члана 230. Закона о општем управном поступку, одбио жалбу, као неосновану, будући да у конкретном случају није повређен закон на штету жалиоца.

Према одредби члана 110. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр.72/09...132/14) грађење објекта врши се на основу грађевинске дозволе и техничке документације, под условима и на начин утврђен овим законом.

Одредбом члана 176. став 1. тачка 1. истог закона прописано је да је у вршењу инспекцијског надзора грађевински инспектор овлашћен да нареди решењем обуставу радова и уклањање објекта или његовог дела, ако се објекат гради или је његово грађење завршено без грађевинске дозволе, односно ако се објекат гради супротно локацијским условима, односно грађевинској дозволи, односно потврди о

пријави радова. Ставом 2. наведеног члана прописано је да се решење о уклањању објекта, односно његовог дела односи и на делове објекта који нису описани у решењу о рушењу, а настали су након састављања забележбе и чине једну грађевинску целину.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с'обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је у правилно спроведеном поступку пред првостепеним органом као неспорно утврђено да су од стране тужиоца бесправно изведени грађевински радови на делу катастарске парцеле број ... КО Нови Београд, у ул. ..., у ..., а како је то ближе означено у записнику о извршеном инспекцијском прегледу од 22.10.2015. године, који је потписан, без примедби, од стране директора тужиоца Б.Б., као и у диспозитиву првостепеног решења. За предметне радове било је неопходно претходно прибавити грађевинску дозволу надлежног органа у смислу члана 110. Закона о планирању и изградњи, а што тужилац није учинио. Стога је, и по оцени суда, правилно поступио првостепени орган, када је на основу члана 176. став 1. тачка 1. наведеног закона, наложио тужиоцу решењем уклањање објекта, а на начин и у обиму како је то ближе означено у диспозитиву првостепеног решења, с обзиром да се ради о изведеним радовима чијој се изградњи не може приступити пре него што се, а како је то напред наведено, од надлежног органа у складу са наведеном одредбом не исходује грађевинска дозвола.

Суд је ценио наводе тужбе, па налази да су исти неосновни и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што је позив на материјално правни пропис и његове одредбе који је примењен на конкретан случај правилан. Такође, диспозитив оспореног решења је, у смислу члана 198. ЗУП-а јасан и одређен, и не даје повода различитом тумачењу, а није ни у колизији са образложењем, јер се из његове садржине јасно може установити да је одбијањем жалбе првостепено решење (чији су доносилац, као и број и датум доношења решења наведени у диспозитиву) потврђено као правилно и на закону засновано. Без утицаја на другачије решавање ове управне ствари су и наводи тужбе, да је за предметни објекат поднет захтев за легализацију надлежном органу, с'обзиром да је у спроведеном поступку као неоспорно утврђено да су радови изведени без грађевинске дозволе, чиме су се стекли законом прописани услови за налагање мере као у диспозитиву првостепеног решења. Међутим, како је чланом 33. Закона о легализацији објеката ("Службени гласник РС", број 95/13), који је ступио на снагу 01.11.2013. године, прописано да се рушење објеката који су изграђени, односно реконструисани или дограђени без грађевинске дозволе, односно одобрења за изградњу до дана ступања на снагу овог закона, неће извршавати до правноснажно окончаног поступка легализације, а да је чланом 37. Закона о озакоњењу објеката ("Службени гласник РС", бр. 96/2015), који је ступио на снагу 27.11.2015. године, прописано да се рушење незаконито изграђеног објекта, у смислу овог закона, неће извршавати до правноснажно окончаног поступка озакоњења, то је у конкретном случају, тужилац те наводе могао истицати у поступку извршења и

тако спречити рушење, при чему је суд нашао да се у списима предмета првостепеног органа налази закључак тог органа број: III-356-534/16 од 26.04.2016. године о дозволи извршења решења грађевинског инспектора Одељења за инспекцијске послове Управе Градске општине Нови Београд, број: III-356-883/15 од 02.11.2015. године, на које, према стању у списима, тужилац није поднео жалбу. При том треба имати у виду да према одредби члана 46. став 1. и 2. Закона о озакоњењу објеката ("Службени гласник РС", бр. 96/2015), поступци за легализацију објеката започети до дана ступања на снагу овог закона по захтевима који су поднети до 29. јануара 2014. године, као и поступци започети по Закону о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе ("Службени гласник РС", бр. 25/13 и 145/14), који нису окончани до дана ступања на снагу овог закона, окончаће се по одредбама овог закона. Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су и ти наводи неосновани и без утицаја на другачије решавање ове управне ствари. Ово због тога што је за предметне радове пре њиховог отпочињања било неопходно прибавити решење органа надлежног за издавање грађевинске дозволе, а тужбом није оспорено утврђено чињенично стање у управном поступку, а то је да су радови изведени без претходно прибављене грађевинске дозволе надлежног органа, нити су у том правцу пружени било какви докази који упућују на супротно. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана

66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 21.02.2018. године, 20 У 7998/16

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР